

[Dagmar Andreassen.]

lige mangel på forståelse for, hvad det er, der får værdien af produktionen til at vokse.

I den nuværende situation er lovforslaget, for at sige det meget mildt, yderst uheldigt. Hvad er det nemlig, man gør? På et tidspunkt, hvor regeringen siger, at en større del af opsparingen skal væk fra investering i private forbrugsgoder over til erhvervslivet, tapper man virksomhederne for en del af den indtjening, der vil blive geninvesteret. Ja men hvis ikke man har arbejdere, må man da i det mindste have maskiner, hvis man skal producere, og den del, der skal udbetales, får en ekstra tand, før den kommer ud af selskabet, hvor den igen bliver beskattet. Derved forskyder man interessen for at købe aktier over mod at købe obligationer og pantebreve, og det er lige det modsatte af det hensigtsmæssige.

Det spørgsmål, man også må stille sig, er jo: hvor meget har regeringen i grunden tænkt at tappe de producerende virksomheder for? Sidste vinter fik vi et forslag om afskrivninger, og man har bebudet afgifter på erhvervsejendomme. Man har givet et løfte om, at maskinafskrivningerne ville blive forbedret senere, men vi har ikke set noget til forslaget. Jeg vil gerne spørge finansministeren, om vi kan vente, at vi til gengæld får forbedrede maskinafskrivninger.

Regeringen synes at have en tyrkertro på, at den kan dirigere penge og udvikling og produktion ved at tage fra nogle og give til andre. Jeg vil gerne have lov at sige, at selv om alle de penge eller tilsvarende beløb, der på denne måde tages ud af de producerende virksomheder, stilles til erhvervslivets rådighed igen, vil resultatet alligevel blive ringere. For det første er det svært at genudlåne med samme sikkerhed for overskud, som de firmaer, der betaler selskabsskat, har bevist at de kan præstere, og for det andet hjælper det ikke så forfærdelig meget, at man vil låne penge ud, hvis ingen finder lyst til at sætte noget i gang. Produktionen kører nu engang ikke alene ved, at man stiller arbejdskraft og kapital til rådighed. Der er begreber, som regeringen synes at ignorere, begreber som initiativ og villighed til at løbe en risiko. For at disse begreber kommer til udfoldelse, må der være et motiv til at sætte noget i gang, og det er vanskeligt at

finde andet motiv til at gå ind i en forretning end netop udsigten til, at forretningen lønner sig. Er en investor ene om risikoen uden at få nogen rimelig del af udbyttet, hvis der bliver et, ja, så er der mange, der foretrækker at investere deres tid og penge i andre ting, og det har der været en stigende tilbøjelighed til at borgerne i Danmark har gjort, en udvikling, som dette lovforslag får til at accelerere.

Jeg synes nok, det er mærkeligt, at man vil gennemføre dette netop nu, hvor der er mere behov end nogen sinde før for at få folk til at gå ind i risikobetonede investeringer og gå direkte ind i produktion. Mig bekendt er selvfinansieringsgraden stærkt faldende i danske virksomheder, og dette vil få den til at falde yderligere hos dem, der trods modgang fortsat ekspanderer.

Endelig kan det animere flere til at investere i udlandet og færre udlændinge til at investere i Danmark, en udvikling, som jo heller ikke ligefrem er den, vi trænger til.

Finansministeren begrundet bl.a. sit lovforslag med, at der har været tendenser til at omgå skattelove ved at lave aktieselskaber, som egentlig ikke tjente det formål, som aktieselskaber skulle tjene. Det vil jeg gerne medgive ministeren, det er rigtigt, men kunne man dog ikke finde andre forslag end dette til at modvirke den tendens? Var der ikke en mulighed for, at man f.eks. forlangte, at ethvert aktieselskab hvert år skulle betale en afgift, som, hvis der var en indtjening, kunne blive modregnet i skatten? Hvis man nu sagde, at et aktieselskab, der ikke årligt kan betale 10.000 kr. i skat, egentlig ikke rigtig har nogen eksistensberettigelse. Noget sådant vil vi godt være med til at diskutere. Det ville i hvert fald kølne interessen for at købe tomme aktieselskaber af Glistrup ganske betydeligt.

Jeg vil også gerne medgive finansministeren, at der er en ulighed imellem beskatningen af aktieselskaber og personligt ejede selskaber. De sidste må jo betale op til 67 pct. i skat af den fortjeneste, de geninvesterer. Men den ulighed, kunne man fjerne ved at gøre beskatningen lempeligere for de personligt ejede firmaer for den del af fortjenesten, som de geninvesterer, og så lade hammeren falde, når de tager pengene ud til forbrug. Det var en langt klogere vej at gå end den, man har valgt nu.